

Μια μέρα στη Ζωή του Διδάσκαλου

Σε αυτήν την ιστορική αφήγηση, ο Myron Phelps -ένας δικηγόρος από τη Νέα Υόρκη- καταγράφει την εμπειρία του ταξιδιού του στην Άκκα, στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, για να παρατηρήσει την καθημερινή ζωή του Αμπντολ-Μπαχά και να πάρει διά ζώσης μαθήματα από Αυτόν.

Είναι μια αξιοσημείωτη συγκέντρωση. Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους είναι τυφλοί, άλλοι περισσότεροι χλωμοί, σκελετωμένοι ή ηλικιωμένοι ... Οι πλείστες από τις γυναίκες είναι εντελώς καλυμμένες, αλλά και αρκετές είναι ακάλυπτες για να μας κάνουν να αντιληφθούμε ότι, αν σηκώνονταν τα πέπλα, θα φαινόταν περισσότερος πόνος και δυστυχία. Μερικές από αυτές φέρουν μωρά, αδυνατισμένα και με χλωμά πρόσωπα. Υπάρχουν ίσως εκατό σε αυτήν τη συγκέντρωση, και επιπλέον, πολλά παιδιά. Είναι από όλες τις φυλές που συναντά κανείς σε αυτούς τους δρόμους - Σύριοι, Άραβες, Αιθίοπες και πολλοί άλλοι.

Αυτοί οι άνθρωποι παρατάσσονται κατά μήκος των τοίχων ή κάθονται στο έδαφος, προφανώς σε μια στάση αναμονής· τι περιμένουν; Ας περιμένουμε μαζί τους.

Δεν περιμέναμε πολύ. Μια πόρτα ανοίγει και ένας άντρας βγαίνει έξω. Έχει μέτρια, γεροδεμένη κορμοστασιά. Φορά ανάλαφρες ανοιχτόχρωμες φορεσιές. Στο κεφάλι του είναι ένα ελαφρύ φέσι με ένα άσπρο πανί τυλιγμένο τουρμπάνι γύρω του. Είναι περίπου εξήντα ετών. Τα μακριά γκριζα μαλλιά του κατεβαίνουν μέχρι τους ώμους του. Το μέτωπό του είναι πλατύ, γεμάτο και ψηλό, η μύτη του είναι ελαφρώς γαμψή, τα μουστάκια και η γεμάτη αλλά όχι βαριά γενειάδα του, σχεδόν λευκά. Τα μάτια του είναι γκριζογάλανα, μεγάλα και με βλέμμα εξίσου απαλό και διεισδυτικό. Το φέρσιμο του είναι απλό, αλλά με χάρη, αξιοπρέπεια, ακόμη και μεγαλειότητα στις κινήσεις του. Περνά ανάμεσα από το πλήθος, και καθώς βαδίζει, εκφράζει λόγια χαιρετισμού. Δεν τα καταλαβαίνουμε, αλλά διακρίνουμε την καλοσύνη και την ευγένεια της έκφρασής του. Τοποθετεί τον εαυτό του σε μια στενή γωνία του δρόμου και προτρέπει τους ανθρώπους να έρθουν προς αυτόν. Μαζεύονται με ορμή. Τους σπρώχνει απαλά πίσω και τους αφήνει να περάσουν ένας ένας από αυτόν. Καθώς έρχονται, κρατούν τα χέρια τους εκτεταμένα. Σε κάθε ανοιχτή παλάμη τοποθετεί μερικά μικρά νομίσματα. Τους γνωρίζει όλους. Τους χαϊδεύει με το χέρι του στο πρόσωπο, στους ώμους, στο κεφάλι. Κάποιους σταματά και ερωτά. Έναν ηλικιωμένο νέγρο που κουτσαίνει, τον χαιρετά με μια ευγενική ερώτηση· το πλατύ πρόσωπο του γέρου σκάει σε ένα ηλιόλουστο χαμόγελο, τα άσπρα δόντια του αστράφτουν σ' αντίθεση με το εβένινο δέρμα του καθώς απαντά. Σταματά μια γυναίκα με ένα μωρό και χαϊδεύει στοργικά το παιδί. Καθώς περνούν, κάποιοι φιλούν το χέρι του. Σε όλους λέει, “Marhabbah, marhabbah” - “Καλώς καμωμένα”!

Οπότε όλοι περνούν απ' αυτόν. Τα παιδιά μαζεύονται γύρω του με εκτεταμένα χέρια, αλλά σε αυτά δεν δίνει. Ωστόσο, στο τέλος, καθώς γυρίζει να φύγει, ρίχνει μια χούφτα χάλκινα νομίσματα πάνω από τον ώμο του, την οποία ορμούν να μαζέψουν.

Κατά το διάστημα αυτό, αυτός ο φίλος των φτωχών δεν έχει μείνει αφύλακτος. Αρκετοί άντρες που φορούσαν κόκκινα φέσια, και τον συνόδευσαν από το σπίτι, με σοβαρά και ευγενικά πρόσωπα, στέκονταν κοντά του και βοηθούσαν στη ρύθμιση του πλήθους και τώρα, με σεβασμό και αρκετή απόσταση, τον ακολουθούν καθώς φεύγει. Όταν του απευθύνονται τον αποκαλούν “Διδάσκαλε”.

Αυτή τη σκηνή μπορείτε να τη δείτε οποιαδήποτε μέρα του χρόνου στους δρόμους της Άκκα. Υπάρχουν και άλλες σκηνές σαν αυτή, οι οποίες γίνονται μόνο κατά την αρχή της χειμερινής περιόδου. Στον κρύο καιρό που πλησιάζει, οι φτωχοί θα υποφέρουν, καθώς, όπως και σε όλες τις πόλεις, είναι ντυμένοι πολύ ελαφρά. Κάποια μέρα κατ’ αυτήν την περίοδο, εάν σας πληροφορήσουν για το μέρος και την ώρα, θα μπορείτε να δείτε τους φτωχούς της Άκκα να μαζεύονται σε ένα από τα καταστήματα όπου πωλούνται ρούχα, να λαμβάνουν μανδύες από τον Διδάσκαλο. Σε πολλούς, ειδικά στους πιο αδύναμους ή ανάπηρους, φοράει ο ίδιος το ένδυμα, το προσαρμόζει με τα χέρια του, και το χτυπά επιδοκιμαστικά, σαν να λέει, “Έτσι! Τώρα θα είσαι εντάξει.” Υπάρχουν πεντακόσιοι ή εξακόσιοι φτωχοί στην Άκκα, στους οποίους, σε όλους, δίνει ένα ζεστό ρούχο κάθε χρόνο.

Τις ημέρες της γιορτής επισκέπτεται τους φτωχούς στα σπίτια τους. Συνομιλεί μαζί τους, ρωτά για την υγεία και την άνεσή τους, αναφέρει ονομαστικά εκείνους που απουσιάζουν και αφήνει δώρα για όλους.

Και δεν είναι μόνο τους ζητιάνους που θυμάται . Εκείνους τους αξιοσέβαστους φτωχούς που δεν μπορούν να ικετεύουν, αλλά πρέπει να υποφέρουν σιωπηλά -εκείνους των οποίων η καθημερινή εργασία δεν θα θρέψει τις οικογένειές τους- σε αυτούς, στέλνει κρυφά ψωμί. Δεν γνωρίζει “ή άριστερά” του “τί ποιεί ή δεξιά” του.

Όλοι οι άνθρωποι τον γνωρίζουν και τον αγαπούν, πλούσιοι και φτωχοί, νέοι και ηλικιωμένοι, ακόμη και το μωρό που χοροπηδά στην αγκαλιά της μητέρας του. Εάν ακούσει για κάποιον στην πόλη που είναι άρρωστος -[Μουσουλμάνος] ή Χριστιανός, ή οποιασδήποτε άλλης θρησκείας, δεν έχει σημασία- κάθε μέρα βρίσκεται στο προσκέφαλό τους ή στέλνει έναν αξιόπιστο αγγελιοφόρο. Εάν απαιτείται γιατρός, και ο ασθενής είναι φτωχός, φέρνει ή στέλνει ένα, καθώς επίσης και το απαραίτητο φάρμακο. Εάν διαπιστώσει μια στέγη που έχει διαρροή ή ένα σπασμένο παράθυρο που απειλεί την υγεία, καλεί έναν μάστορα και περιμένει μέχρι να διορθωθεί η ζημιά. Εάν κάποιος έχει πρόβλημα -εάν ένας γιος ή ένας αδελφός βρίσκεται στη φυλακή, ή κινδυνεύει να διαπράξει κάποια παρανομία ή έχει περιπέσει σε οποιαδήποτε δυσκολία πολύ βαριά γι’ αυτόν- προστρέχει στον Διδάσκαλο για συμβουλή ή για βοήθεια . Πραγματικά, όλοι προσέρχονται σε αυτόν για συμβουλή, πλούσιοι και φτωχοί. Είναι ο καλός πατέρας όλων των ανθρώπων ...

Για περισσότερα από τριάντα τέσσερα χρόνια, αυτός ο άντρας ήταν φυλακισμένος στην Άκκα. Αλλά οι δεσμοφύλακές του έχουν γίνει φίλοι του. Ο Κυβερνήτης της πόλης, ο Διοικητής του Στρατού, τον σέβονταν και τον τιμούσαν ωσάν να ήταν αδελφός τους. Κανενός ατόμου η άποψη ή η συμβουλή δεν έχει μεγαλύτερη βαρύτητα γι’ αυτούς. Είναι ο αγαπημένος όλης της πόλης, υψηλά ισταμένων και απλών ανθρώπων. Και πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς; Γιατί για αυτόν τον άνθρωπο, είναι

νόμος, όπως ήταν για τον Ιησού της Ναζαρέτ, να κάνει το καλό σε εκείνους που τον βλάπτουν. Έχουμε ακούσει άραγε, στις χώρες όπου έχουν υπερηφάνεια στο όνομα του Χριστού, για κανένα που να έζησε τη ζωή αυτή;

Ακούστε πώς αντιμετωπίζει τους εχθρούς του. Αρκεί μια περίπτωση από τις πολλές που έχω ακούσει.

Όταν ο Διδάσκαλος ήρθε στην Άκκα, ζούσε εκεί ένας συγκεκριμένος άντρας από το Αφγανιστάν, ένας αυστηρός και άκαμπτος [Μουσουλμάνος]. Για αυτόν ο Διδάσκαλος ήταν αιρετικός. Ένωσε και γαλουχούσε μια μεγάλη εχθρότητα προς τον Διδάσκαλο, παρακίνησε και άλλους εναντίον του. Όταν έβρισκε ευκαιρία σε συγκεντρώσεις, όπως και στο Τζαμί, τον κατηγορούσε με πικρά λόγια.

“Αυτός ο άνθρωπος” είπε σε όλους, “είναι απατεώνας. Γιατί του μιλάτε; Γιατί ασχολείστε μαζί του;” Και όταν συναντούσε τον Διδάσκαλο στο δρόμο, ήταν προσεκτικός και κρατούσε το ένδυμά του μπροστά από το πρόσωπό του, ώστε να μην κηλιδωθεί η όρασή του.

Έτσι έπραττε ο Αφγανός. Ωστόσο, ο Διδάσκαλος έκανε το εξής: Ο Αφγανός ήταν φτωχός και ζούσε σε ένα τζαμί, συχνά χρειαζόταν φαγητό και ρούχα. Ο Διδάσκαλος του έστειλε και φαγητό και ρούχα. Αυτά τα δέχτηκε, αλλά χωρίς ευχαριστίες. Έπεσε άρρωστος. Ο Διδάσκαλος του έφερε γιατρό, φαγητό, φάρμακα, χρήματα. Αυτά, επίσης, τα αποδέχθηκε αλλά καθώς άπλωσε το ένα χέρι του ώστε ο παθολόγος να πάρει τον σφυγμό του, με το άλλο κρατούσε το ρούχο του μπροστά από το πρόσωπό του, ώστε να μην αντικρίσει τον Διδάσκαλο. Για είκοσι τέσσερα χρόνια ο Διδάσκαλος συνέχισε την καλοσύνη του και ο Αφγανός επέμεινε στην εχθρότητα του. Στο τέλος, μια μέρα, ο Αφγανός ήρθε στην πόρτα του Διδάσκαλου, και έπεσε κάτω, μετανιωμένος και κλαίγοντας στα πόδια του.

“Συγχώρεσέ με, κύριε!” φώναξε. “Για είκοσι τέσσερα χρόνια σου έκανα κακό, για είκοσι τέσσερα χρόνια μου έδειξες καλοσύνη. Τώρα ξέρω ότι έχω κάνει λάθος.”

Ο Διδάσκαλος του ζήτησε να σηκωθεί, και έγιναν φίλοι.

Ο Διδάσκαλος είναι τόσο απλός όσο η ψυχή του είναι μεγάλη. Δεν ισχυρίζεται τίποτα για τον εαυτό του - ούτε παρηγοριά, ούτε τιμή, ούτε ανάπαυση. Τρεις ή τέσσερις ώρες ύπνου τον αρκούσαν. Όλο το υπόλοιπο του χρόνου του και όλη η δύναμή του προσφερόταν για να βοηθήσει εκείνους που υπέφεραν, στο πνεύμα ή στο σώμα. “Είμαι”, λέει, “ο υπηρέτης του Θεού”.

Αυτός είναι ο Αμπάς Εφέντη, ο Διδάσκαλος της Άκκα.